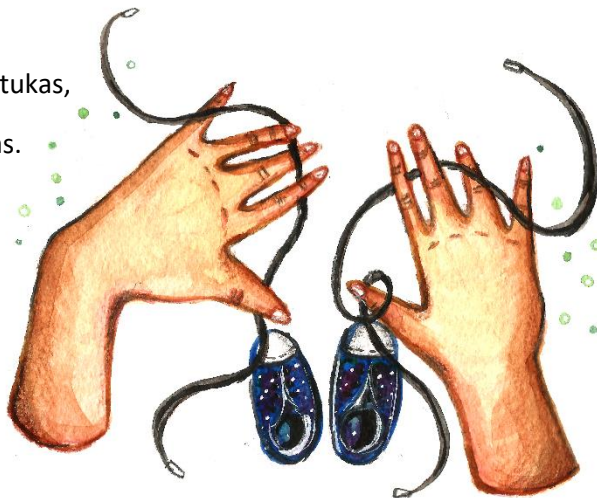

SUSIPYKĘ PIRŠTUKAI

Aš turiu rankytes dvi,
Reikalingos jos abi,-
Norint batą užsirišti
Ar ant kopėčių užlipti.

Ir pirštukų daug turiu,
Suskaičiuoti juos galiu.
Mažas, storas – tai nykštukas,
Smilius – tarsi pagaliukas.

O per vidurį – didysis,
Pats ilgiausias iš visų.
Atidžiau jei pažiūrėsi
Dar bevardį aš turiu.

Na ir vienas pats mažiausias,
Man asmeniškai, gražiausias,
Mažyliu jį vadinu
Ir džiaugiuos, kad jie kartu.

Bet vieną dieną, netikėtai,
Staiga keistai pasijutau,
Išaušus dienai šiai saulėtai,
Aš vos iš lovos išlipau.

Nepavyksta apsirengti,
Dantukus išsivalyt,
Nei švariai man nusiprausti
Ar akis prasikrapštyt.

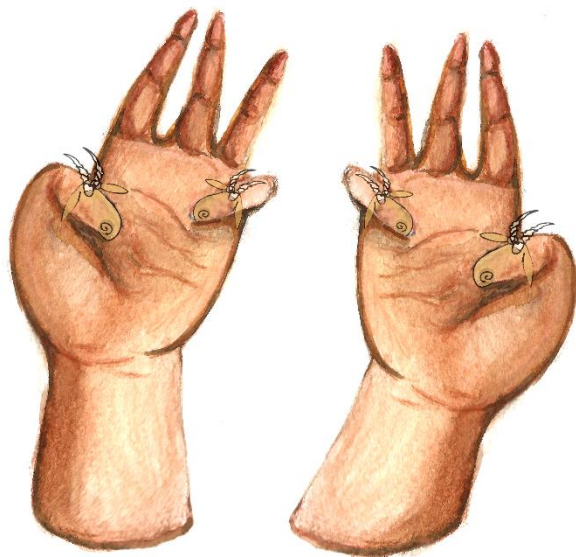

Nežinau kas čia nutiko,
Bet šis jausmas nepatiko.
Susipyko pirštai du!
Štai kodėl man taip sunku!

Nes nykštys su mažyliu
Nebesutaria abu
Ir nenori dirbt kartu.
Pagalvoti net baisu...

Jei gerai aš suprantu –
Tai skirtingiems būt sunku.
Vienas – didelis ir storas,
Kitas – mažas ir dar plonas.

Nebendrauja jie abu,
Nieko aš nesuprantu,
Susipyko kaip vaikai,
Užsispyrę kaip ožiai.

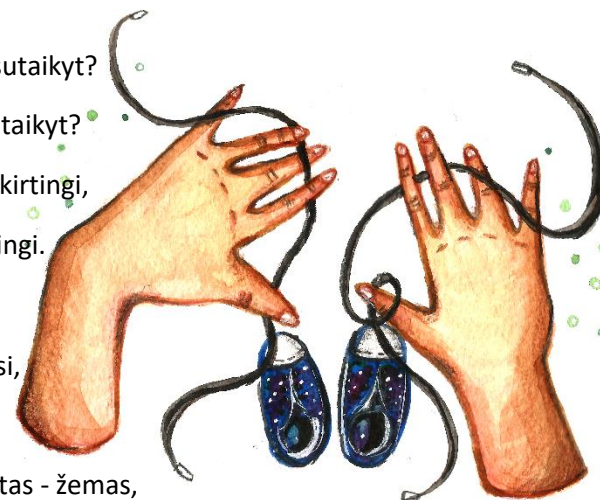

Ką gi man dabar daryti?
Jie nenori net klausyti,
Kad be jų man taip sunku
Ir širdy man nesmagu.

Kaip gi juos dabar sutaikyt?
Viens prie kito prisitaikyt?
Na tai kas, kad jie skirtingi,
Bet abu labai naudingi.

Juk skirtingi mes visi,
Dėl to žemė ir žavi.
Vienas - aukštas, kitas - žemas,
Vienas - jaunas, kitas - senas.

Vienas moka gražiai piešti,
Kitas gali greitai bėgti.
Net veidai visų skirtingi,
Bet visi jie ypatingi.

Tad ir pyktis nēr prasmēs, –
Viskas skirias iš esmės.
Na bet jei jau taip nutiko,
Kad kažkas tau nepatiko...

Su kažkuo susipykai?
Tai žinoki amžinai,
Susitaikyt nesunku,
O draugaut labai smagu.

Apie nieką negalvokit,
Viens kitam nusišypsokit,
Visą pyktį jūs nurykit
Ir abu atsiprašykit.

Nesvarbu, kad jūs skirtingi,-
Būsit visada laimingi...

